

אורות השבת

גלוון מס'
1054

בטaan הרבנות והמועצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות ש"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
הרב אברהם טרייקי

פרשת השבוע
וארא

עוור
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

חבל על דבדין ולא משתכחין

ונידבר אליהם אל משה וניאמר אליו אני אני ה' (שמות ו, ב)

וזכר אלוהים אל משה: דבר את משפטך, על שהקשה לדבר ולומר למה הרעותה לעם הזה (רש"י)

וכמה נראים הם בזה דברי רשי"י להלן (שמות ו, ט"ה מקצר רוח), וזה לשונו: ירבותינו ורשותנו לענין של מעלה, שאמר משה למת הרעותה. אמר לו הקדוש ברוך הוא, חבל על דבדין ולא משתכחין, שי ליהטאון על מיטת האבות. הרבה פעמים גאלתי אליהם בא-ידי, ולא אמרו לי מה שמן, אתה אמרת מה שמו ומה אמרו אליהם. וכשביקש אברהם לקובר אתשרה, לא מצא קבר עד שקנה בדים מ羅בים. וכן ביצחק, ערערו עליו על הבאות אשר חפר. וכן בעקב, וכך את חלקת השדה לנוטות אלהו. ולא הרהר או כדי, אתה אמרת למה הרעותה, עכ"ל. ואילו לא שדברים מפורשים בדברי רשי"י, זאת ועוד, שיש כאן מסקנה נוקבת, והוא: כאשר לומדים ממשעה אבותינו או בנותינו, הרי שאנו משבחים את זכרם - חבל על דבדין ולא משתכחין. והוא אמרנו, שאין לך פניה מודולא בכבודו של הצדיק, יותר ממי שידוע על דרכיו ואין לך ממעשו.

ושמעתי לבאר עומק תוכחה זו, בדרך כלל לעיר דודלה אשר התפנתה בה מרשת הרבנות, ולאחר חיפושים על פניו כל הארץ, מצאו רב נכבד ותלמיד חכם מובהק אשר נראה להם לשם שימוש כרב העיר. משלחת נכבדה של שבעה מטובי העיר הגיעה לביתה של בכ"י הרב, והציעה לפניו את משרת הרבנות. אלא שהרב סירב להצעה המכובדת, בטורים יזכיר תחילתו בעיר כדי להתרשם מחייב הדת שם. נלווה הרב למשלחת הנכבדה, והחל ב ביקורו במרכז הדת בעיר. תחילתו שמו פעמים לבית הכנסת הגדול והמפואר, השתתומים הרב מגודל הפהר וההדר שניכר בכל פינה, ושאל כמה מתפללים יש כאן וכמה שיעורי תורה מותקיים בו, ועוד כהנה שאלות. וכשהבini מהם שבית הכנסת נעול דלת ובריח מלבד שבתות וימים טובים, ועל שיעורי תורה לא שמעו כלל... דחאה הרב בנימוס את הצעת כס הרבנות, וחזר לבתו. שמע ראש הקהלה כי נשלו מאמצוי שלחוין, הגיעו בעצמו לבב' הרב ואמר לו, האם כבודו ביקר בבית העלמין שלנו. וכי מה מיוחד ישב בבית העלמין של כל המשכיות מה רב, ובכן יבוא כבודו לבקר בבית העלמין ואחר כן יחולט. וכך היה, שמו פעמים עבר ב בית העלמין העירוני. ושם נדמה הרב לגלות מכבוד של צדיקים עמודי התורה וההלה: 'פה נתמן הנשר הגדל והיד החזקה הרמב"ס... פה נתמן רבי יוסף קארו לאלו השולחן ערוך'... וכי הצדיקים הללו טומנים כאן, ולהלא ידוע אני שמקום מנוחתו של הרמב"ס בעיה'ק טבריה, והשולחן ערוך שוכן כבוד בעיה'ק צפת. השיב ראש הקהלה, הלא עניין הראות בעליל שכן הוא מקום קבורותם. מיד קיבל הרב על עצמו את תפקידו הרבנותי, בהפתירו, בעיר שקדושי עליון טמונים בה, זכות היה לי לשרת בה. אך לאחר תקופה קצרה גילה הגדולה השציג בפניו ראש הקהלה, והזעיקו מיד. הנה האות לשקר כי במעשה נחשפה, והלא נתברר לי שהרמב"ס והשוע"ע לא ביקרו מעולם בעיר זו. ענה ראש הקהלה בחכמה, זהו בדין העניין, וכי כבוד הרב חשוב שהרמב"ס והשוע"ע נפטרו מן העולם; והלא צדיקים במיותנו קרוויים חיים, ומילנו גדוול כחרםב"ס והשוע"ע אשר אין לך שעשה שדבריהם אינם נלמדים בעולם. אבל אכן בעיר זו, אין לומדים לא רמב"ס ולא שוע"ע, נמצא שפה נטמן הרמב"ס ונתמן השוע"ע...

ואכן דוקא מליצה זו, שה כדי למדנו את עומק דברי רשי"י על אודות התוכחה הנוראה שהוכחה הקב"ה את משה רבינו ע"ה - אם לא למדת מאבותיך, אז יחבל על דבדין ולא משתכחין. והדברים מבהילים ומדברים הם בעד עצם. **ומכאן** התביעה הנוראה של הנביא (ישעיה נ, א): 'הצדיק אבד ואין איש שם על לב', וזה לומר כיון שאין איש שם על לב ללימוד מדריכיו של הצדיק, אזו הוא גורם בכך המשך דבר רב העיר במדור 'אורות הקשרות'

דבר העורך

סידנא בבא סAli

בערוב ימיו כשהיה קדוש ישראל הבא סAli ז"ע"א מושבז במרכזי הרפואה סורוקה, נכסנס רפואי והניתן תינוק על רגלו, "זה תינוק שהלב שלו כמעט גמור אבקש ברכה" אמר בתרגשות. הבא סAli שאל: "עד כמה זמן סוכות הוא יצא הביתה עם לב בריאות". ובערב סוכות הרופא נדחס לגנות כי ליבו של התינוק נרפא בכוונה ניסית, כאילו הושתל בו לב חדש. מסופר על אב שבתו הקטנה מצבה הרפואה היידרדר והרופאים אמרו לו, נכנס לבא סAli וביקש ברכה. "תוציא את הבית שלך מפה מיד תך שעה ותהייה לך רפואה שלמה" אמר הצדיק. האב בא מזימה החזיא מידי את בתו הביתה, והנה בנסעה לפטע הבית חזירה עצמה ולונוח עניינה המשתאות של הרוחה הבריאה לממר. למחמת שבאה להודות, אמר לו הצדיק "דע לך שהנס בזכות האמונה לך".

רב עוזיאל אדרי

רב המרכז הרפואי "סוטוקה"
וק"ק "שבטי ישראל" שכונה יא בא-שבע

לוח זמנים שבועי

יום בשבוע	יום אחד	יום שני	יום שלישי	יום רביעי	יום חמישי	יום שישי	יום שבת	יום ראשון
שבתות	שבתות	שבתות						
(20.1.24)	(19.1.24)	(18.1.24)	(17.1.24)	(16.1.24)	(15.1.24)	(14.1.24)		
5:33	5:33	5:33	5:34	5:34	5:34	5:34		
5:39	5:40	5:40	5:41	5:41	5:41	5:41		
6:43	6:43	6:43	6:44	6:44	6:44	6:44		
8:42	8:42	8:42	8:42	8:42	8:42	8:42		
9:14	9:13	9:13	9:13	9:13	9:13	9:13		
10:06	10:06	10:06	10:06	10:06	10:05	10:05		
11:52	11:51	11:51	11:51	11:50	11:50	11:50		
12:22	12:21	12:21	12:20	12:20	12:20	12:20		
16:13	16:12	16:11	16:10	16:09	16:08	16:08		
17:06	17:05	17:04	17:04	17:03	17:02	17:01		
17:19	17:18	17:17	17:16	17:15	17:15	17:14		

זמן הדלקת הנרות

וארא	פרשת השבוע:
כה אמר ה'	הפטורה:
16:39	כניסת השבתה:
17:31	יציאת השבתה:
18:04	רבנו תפ"ס:

ברכת הלבנה
ח' שבת מיום חמישי בערב ט"ו בשבעת ע"ד השעה 3:07
טוק ומנה יום חמישי בערב ט"ו בשבעת ע"ד השעה 3:07

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משלחנו של

מורנו המרא דארה

הגאון הגדול רבי יהודה דרורי שליט"א

הלכות ברכת הפירות - א'

ש - היו לפניו כמה מיini פירות העץ, על איזה מהם יברך?

ת - אם היה בינוים פרי שבעת המינים שנשתבחה בהם הארץ ישראל, יש להזכיר על פניו כל הפירות ומברך עליו ופօנור שאפר פרות שהו מוחנים לפניו או שהוו בדעתו לאכלם. ואם היו כמה מיini פירות שבעת המינים, יקרים תחילת את החשוב שביהם, וזה סדר חשבותם: חיטה, שעורה, זיתים, תמרים, ענבים, תאנים, רימונים. ואם לא היו לפניו פירות שבעת המינים, יקרים לבן על הפירות החביב עליהם ופטור בו שאר פרות.

ש - היה שלחן ערוץ לפני ובו יין ומין מזונות, וכן פירות העץ והאדמה ומאלים שברכתם שהכל נהיה בדברו, מהו סדר קידומתם?

ת - תחילת מברך על המזונות, אחר כל יין ופטור בו את כל המשקאות, ואחריו יברך על העץ לפי הסדר שמתבאר לעיל, ולאחר כל יין על פרי האדמה ויסיים באוכלים שחייבים עליהם ברכת שהכל נהיה בדברו.

ש - האם טוב לברך על הפרי בשלמותו או שעדיין לקלפו קודם הברכה?

ת - אם היה הפרי צרי קלוף כגון בנון תפוזים ושאר מיניהם העריכים שבירה, יש לשרבם קודם הברכה. ברכה לעצימה, והוא הדין אנוגים ושאר מיניהם העריכים שבירה, יש לשרבם קודם הברכה. וכן פירות שמצוים בהם תולעים כגון תאנים וכדומה, יש לפחותם קודם הברכה, שמא ימצאו בהם תולעים ונמצא ברכתו לבטלה חז"י. אך פרי יפה הנאלל עם קליפתו ואין חשש שמא התלעע, עדיף לברך עליו כשהוא שלם.

ש - קליפות פירות הדור מסוכרים או מצופים בשוקולד, מה ברכתם?

ת - קליפות פירות הדור כגון בנון תפוזים וכדומה שעשו מהם מיini מוקחת, יש האמורים שטבנין ברכה בטעינה, והוא הדין אנוגים ושאר מיניהם העריכים שבירה, יש לשרבם קודם הברכה. וכן פירות שמצוים בהם תולעים כגון תאנים וכדומה, יש לפחותם קודם הברכה, שמא ימצאו בהם תולעים ונמצא ברכתו לבטלה חז"י. אך פרי יפה הנאלל עם קליפתו ואין חשש שמא קליפתו עבה והיא עיקר הפרי.

ש - פירות מושקקים, מה ברכתם?

ת - פירות העץ או האדמה המושקקים קצת באופן שעדיין ניכר צוחתם, כגון תמרים או אבוקדו ובננה וכדומה אשר ווסקו במולג, פשוט שטבנין עליהם את ברכתם המקורית. אך אם ינחו לנווטו כגון תפוזים ואגסים שעתבשלו ואחריך נוחוט בבלנד, יש האמורים שברכתם שהכל נהיה בדברו, ויש האמורים בווא פרי העץ וכן דרכו אלילנת בשבל הקלייפות אלא בעיקור בשבל הפרי. אבל קליפת האתרגו שעשאה כמרקחה, מבורך עליה בווא פרי העץ, מפני קליפתו עבה והיא עיקר הפרי.

ש - פירות שנכובשו בודיד הנקרא לדוד, או פוקוון או חטפי ציפס וכדומה, מה ברכתם?

ת - פירות וירקות שנטעו זהה צורתן עיי' מכובש או דודדים או חום וקליה וכדומה, אף על פי שאבוד תוארים ונשתעה צורותם, אין ברכתם משתנה. לפיכך מברך על הדר העשו מפירות העץ - בווא פרי האדמה, וכן על הציפס שנקללה אפילו דק מאד כבונן שאין צורתו - מבורך בווא פרי האדמה.

ש - הכסס או המטן חיטים באופן שברכתם "בווא פרי האדמה", האם הם קודמים לברכת העץ?

ת - אסום לפי המטהר על חיטה קודמת לברכת פירות העץ ואפלו אם הם שבעת המינים. מכל מקום, זה דוקא שכרכמת "מוונות" כגון שעשו מהם תשbil או עוגה וכדומה. אבל הפטש חיטים או המטנים (בדרכו שעוגנים במקצת עדות), כיון שברכתם "בווא פרי האדמה" אינם קודמים לברכת העץ.

דבר רבני השכונות

הרהור אברהם טרייקי שליט"א

רב שכונה ד' ורב "חברה קדישא" בא"ר שביע

הכרת הטוב מעיקרי האמונה

רש"י בפרשת זורה הביא את דברי המדרשים תנומה ורבבה מודיע לעקר המים השמזרק בשעה שהושלתה ליאור, ועפר שהגין עליך בשחרוג את המצרי, איןין דין שישילקו עליך, לפיכך לך עליך ידי אהרון. במדרש תנומה יש גנטסת בדברי משה רבנו, שאמר "יש אדם שותה מן הבאר ומשליךaban לתוכה", וכדברי הגמara במסכת בבא קמא "בירא דשתיתת מניה מיא", לא תשדי ביא קלא" - בור ששתיית מיננו מים אל תזרוק בו מקל, ופרש רשי" שם: דבר הנצרך לך פעמי אחת, שב לא תבזהו. במקילתה מובה: על הפסוק בשמות כב': "זיבשך בפלחה טרפה לא תאכלו לפלב פשלכון אותו" - למדך הכתוב שאין הקב"ה מקפת שכר כל בריה, שנאמר בשמות א'': ולכל בני ישראל לא יקוץ כלב לשון, אמר הקב"ה תננו לו שכו. במסכת בכורות: מיבור הטעם מודיע נבחרו דזוקא החמורים לקיום מצות פדיון פטר חמור? בಗלל "שסייעו לישראל בשעת יציאת מצרים, שאין לך אל מישראל שלא היו צי' חמורים לובים טעונים מכוספה ורבה של מצרים. הדבר המשותף לכל הנאמר לעיל הוא: " הכרת הטוב ". ונביא את דברי המדרש הממחיש לנו את גודל חיקוב הכרת הטוב: "בשעה שאמר הקב"ה למשה עשרה לכה ועשרה לאשלאך אל פרעה והוציא את עפני בני ישראל ממצרים, שמות ג' אמר לו: משה רבון העלים איי יכול! מפני שקבלני תורה ופתח לי בינו ואני עמו כבן, וממי שהוא פותח פותח לחבירו נפש חיב לו". ומבראים הגאון רב' חיים שמואליבץ' צ"ל והגאון רב' שמחה זיסל ברודז' צ"ל עד כמה מחייב בנו הכרת הבור, שהרי הקב"ה ציווה למשה לבנו לנקום במדין, ואמרו חז"ל: שהרי משה בנו הבין שאין הכוונה שיבצעו בעצמו את הנקמה במדין אלא הכוונה שינוקם עיי' שליח, ולמד זאת מזכרים מזכרים של שלושת המכחות הקב"ה הנביאים על מזכרים עיי' אהרון מושם של ממש היהת הכרת הטוב ליאור ולפר. מדברי חז"ל "ההופתוח פתחו לחברו נפש חיב לו", אנו מבינים: כי חיקוב הכרת הטוב מונע כל אפשרות של נזק או צער עם מיטיבו. וש למדוד זאת בני ישראל שיבאו ממצרים היתה חיקוב הכרת הטוב סופר צ"ל: שהחסיבה שלא נלחמו במצרים היתה חיקוב הכרת הטוב כלפיהם שמנעו מהם את היכולת להילחם בהם, ואבוקם בקע הים לפניו. הכתוב סופר צ"ל: שהמשיך את שליחמו עמיהם, אלא בקע הים לפניו. כתוב סופר צ"ל: המשיך את מה כל הדברים לבאר לפי יסוד זה את דברי חז"ל שקשרו את קריית ים סוף ביחס הצדיק, בלשונם: "הים ראה והוא ניס, אמר הקב"ה יטש מפני הנס שנאמר ויעזוב בגדי בידה ווינס ויצא החוצה". היסבה שנוצרך נס קריית ים ווינס, ובני ישראל לא הצליו עצם במלחמה למצרים, היהת בכלל הנגנות של יוסוף הצדיק שנס ולא לך את הבד מידה של אשוט פוטיר בחזקה, בಗלל הכרת הטוב כלפיה. הנה למדים אנו שחיקוב הכרת הטוב הוא מעיקר האמונה ואני מידה רק איזו מידה נאה ומתוקנת וכמובאר בדבר האבן עזרא והרמב"ן על הפסוק בדברה הרארונה מעשות הדברות: "אנכי ה' אלקייך אֱלֹהִים אשר הָזְצָאֵת מַארְךָ מִצְרָיִם קָבִיט עֲקִדִּים". שייצאת מזכרים מחייב עבדות לחקב"ה מוחסיבת: "הכרת הטוב" שהרי הויזיאנו מבית העבדים זהה שייעבור פרעה. ומוסיף רבנו בחו"י: שאחד הטעמים להזובינו במצוות התורה הוא בכלל הכרת הטוב שיש לנו לבורא עולם, שהזובינו ממצרים והזובינו לא-ארץ ישראל. במאמרו של הגאון רב' ירוחם צ"ל משגיח ישיבת מיר: "ענין יציאת מצרים הוא קבלת הטוב על מלכות שמים שהוא ענין להיות לו לעבדים, מכיוון שמכרים טובו וחסדו הבלגי גובל ותכלית של השהי'ות והשאה שליט ואדון הכל, מחייב זה שתצא מוה עבדות. שמהחוצה צריך לצאת הכרת הטוב, והבואר האmittiy של הכרת הטוב הוא עבדות והשעותה צורתן עיי' מכובש או דודדים או חום וקליה וכדומה, אף על כלפי בורא עולם שברא אותנו והזובינו מבית עבדים, מהיותם מותנו להיותם עבדים בין הכרת הטוב, בין כשר הדוק בין חיקוב הכרת הטוב לבין כשרו של חבירו סופו שייכפר בטובתו של הקב"ה. מסקנת הדברים האמורים לעיל שככל מי שאינו מכיר טוביה הרי שהוא פוגם בהכרת הטוב וזהו ממש חישרונו מהותי בנפש האדם ולכן הכרת טובה היא תוכנה עמוקה מאד בנפש האדם, והכרת הטוב היא בראש ובראשונה לבורא עולם וכן לבני אדם ואפלו לחפצים דומים, יה"ר שנזכה לאת מתוך ראייה טובה וחיקובי.

גמר טהרה לארון הקודש

רב אברהם טרייקי

הכוור נכתב לע"נ כו"א ועט' הגה"צ
רבי יוסף שלמה טרייקי זצ"ל
נלב"ע ט' שבט תשע"ט תג.צ.ב.ה

מטר במרוקו

בצורת קשה הקתת את מרוקו בשןת תצ"ז. זו הייתה השנה השחונה והשניהה ברציפות. היעדר השם פגע קשה בחקלאות ובמקור התזונה של התושבים. מוחרי המזון האמור בחלילות, ורעב כבד השתרר ברחבי המדינה.

מראהות קשים נראו ברחובות. מזוי רעב היו מוטלים בכל פינה, מתירירים בייסוריהם. המהסרו במים גם הוביל להידרדרות בהיגיינה ולהתפשטות מחלות ומגפות. נראה היה שקטסטרופה ענקית מאיימת על המדינה.

המצוקה גם הובילה לעלייה במשמעות וונגה. העותם של הגנים גברה, ולעתים שדרו מזון לאור יום. היהודים נהפכו לקרים כפולים של שנת הבצורת, כי הפכו לעיד גול מזון, ביל פחד ומורא.

כד קרה למשפחה אחת בת של נשוא, שהצילהה להשיגידי עמל קליגרים אחד של קמה. השיג ידי באותם ימים. ואולם הקמתה ששלחה למאפייה לא חזר ממנה: גלומות התפלו על בני המשפחה בדרכם למאפייה וחמסו את המצרך הנדי. תושבי הערים הבינו כי אושבאותם היבשות. רבים מהם ניסו להשיקט את הרוב באכילת שורש שיחי בר מוסומים. הם יישבו את השורשים וווחנו אותם לקמה. אך החלשים שבהם מזו מן המzon ההוא.

באוטו שנתיים איזמות ניכלה הקהילה היהודית נאבק איתנים כדי להציג נפשות. לעגינים חלקו מנתה קצבות של אוור, ואפילו מוסלמים באו להתחנן על נפשם ולוכות במעט אוכל.

הכל נושא עיניהם לשמיים בחרדה ובתפילה לנשימים. באוטה עת הייתה מרוקו מדינת חסות של צרפת. המוקדמים לשלטונו נגנו משפט רב, ואילו המוני תושבי מרוקו נידונו למוות אכזרי. הן המוסלמים הן היהודים קיימו הפליטות הוניות כדי לבטל את מכת הבצורת הקשה.

גדולי בני מרוקו הכריזו על ימי תפילה מושתפים לכל תושבי המדינה, ובهم נקראו הכל לעוזב את עיטוסיים ווחתנס בbatis הכנסת בתפליות לגשם. גם המוסלמים פנו אל מנהיגי הציירם הירושלמי תפלות, מתחזק הכהה בכם של היהודים לעורר את רחמי הבורא ולהביא ישועה.

בעיר מוקש נוכרה תוכנה רבה לרגל יום תפילה מרובי שקי בעשל עצירת הגשםים. הוכרה תענית, ובשעת בוקר נهر הציירם בהמוני לרחבת התפלות שבבית העלמי. שם, תחת השמש הלוותה, עמדו יהודי העיר, ובאר羞ס נכבדי העדה, ונושא תפילה בכל נשבר, לפי נוסח מיוחד שייברו הרבניים.

הدين רבי מרדכי קורקוס נשא דברי העזרות מוגשים. למשמעו נאומו

די שבת הילולה צדיקיא ה'בבא סאלוי זע"א רבנו ישראל אבוחצירה זצוקלה"ה

שליחתו

לומדי הישיבה הקדושה בביתו של רבי מסעוד אבוחצירה, התרגלו לראות את העירסה המוצמדת אל קיר הישיבה. מידיו יום בעבורם ליד העריסה, הביטו בפעוט השוכב שם. עיניו ערניות להפליא, ופניו הילודתיות טהורות הן. מדי פעע הייתה נתה אליו אימוי הצדקה, מיטיבה את ליבם שיגדל הילד, יקלט עיריסטו, קולות הלומדים בקעו מן החדר המואר וחדרו לאזניו וללבו. ישראל הקטן, שהפך להיות ביבר ישראל, המכונה "ה'בבא סאלוי" הקדוש, למד מהי התמודה עוד בהיותו תינוק פועל בעריסה. כגדל מעט ישראל, הגיעו לו הוריו מלמד מיום אחד, תלמידה חדה במנוגן, עצומה וכשרון נdry. כולם הויעדו אותו לגדלות.

פשיטת המשפטם בפתחם

כאשר הגיע קדוש ישראל ה'בבא סאלוי זע"א, כרבה של בודניב שבמרוקו, המשיכלים החליטו לחוק חוק שיחייב ללימוד בבית ספר בروحו החscalתית ה_cpרטנית, נסע ה'בבא סאלוי לעיר המלוכה רבתא וביקש מהרhopesh עם שר המשטרה שהכירו אישות וערך צדקו ב'בבא סאלוי היה. רובה שאר המשטרה שהכירו אישות ומושלה, כשהשענו שה'בבא סאלוי מומתין לו, להפתעת הכל קטע את השתפותו בישיבת הממשלה, ויצא אל הרוב. מודיעו בא כבוד הרוב לבקרני" שאל ביראת כבוד, "עם ישראל ותורתם תנונים בדין", אמר לו ה'בבא סאלוי, "אני מביך", השיב השם, "עומדים בחוק חוק להרעל את לידי ישראל בכפריה ואפיקורוס" השביר הרוב, העניין לא בסמכותי, אני שר המשטרה ולא שר החינוך" אמר השם. לד, כי מרוגע זה אתה לא שר המשטרה, אלא שר החינוך" השיב ה'בבא סאלוי, "היכי"ד" תמה השם, "זה עתה מיניתה אותך הממשלה בהיעדרך לשער החינוך" הדיעו הרוב, השם המופע שב לשיבת הממשלה, שם התקבל בתרעות ובישרוחו כי זה עתה נבחר פה אחד לכוהנת שר החינוך, הדבר הראשון שעשה ביטול הצעת החוק.

אהבת עולם לפחוות משפט

כשבועיים לפני הסטלקתו לבש את בגדי השבת ועלה להיכל ישיבת הנגב, ממשמי שידעו עד כמה חלש גוףו, חשו מואוד מן הביקור, אולם הוא התגבר כארי, ובירך את כל הבוחרם והאברכים שעברו לפני בזזה אחר זה והעניק לכל אחד מהם ביד קדשו שטר כסף לסוגלה וברכה. לאחר שישים פנה בראש הישיבה מrown רבי יששכר מאיר זע"א, ואמר לו אהבה וחיבה יתרה "דע לך, כי עתה עת רצון בשמים, ויש לך לפחות בעורך ישועה בכל עניין שתרצה".

סדנה פחשפה שלום בית

רבי עזריאל תאבר זע"א עסק בהשכנת שלום בית בכל קצוות תבל, סייר שפעם אחת אמר לו 'ה'בבא סאלוי זע"א אני רוצה שנסעד יחד בלבד ארחות צריים. התורשתיים מואד נטלו ידיים, והרבנית הגישה את האוכל, והצדיק, שהיה יוזע מכி שראשו בשמיים, משבח את המאכלים והצדיק אינו פ██ס מלתחנעין בסוגי המאכלים, מבל שהוא מוציא מפיו ולוי מילהacha בדבורי תורה, והדבר הפליא אותו ביזור, מי שעמד מן הצד, יכול לראות כיצד הרבנית מותמונת מהנהה, מעצב הדיבור עם בעלה הצדיק, ואני יושב ליד השולחן, והצדיק אףלו אינו מסתכל עלי, ה'בבא סאלוי סיים לאכול, בירך, ונפרד ממי שלשים. רק אז הבנתי שהצדיק העביר אותו סדנה בהשכנת שלום בית.

זכות הצדיק תגן בעד כל עם ישראל, אמן ואמן

שבת שלום!

לא נותרה בקהל עין יבשה. הוא פרט על הנינים העדינים שלבלבבות, ורזה גדולה של תשובה אפסה את יהודיה העיר. מכל עבר נשמעו קול וכיחריך קראו פעמיים את כל ספר התהילים.

ברגע השיא של התפילה קראו את פרק סה שבתהלים שוב ושוב, בימי מעליות שהכויה את תפילה חוויה המעלג. כאהה פעמים קאו את הפרק העוסק בברכת הארץ: "פְּקָרַת קָרֶץ וְתַשְׁקֵפָה... תִּלְפֵקָה רָהָה, נְחַת גְּדוֹתָה. בְּרָכְבִּים תְּמֻגְנָה, צְמַחַת תְּבִרְבָּה".

בין המתפללים היה חביב איגבי, או ילד בן שמונה בלבד, שהארונו נתקוק בזכרונו לנצה, מה שהתרחש בדוקות הקרוונות היה לא"יאמן. מדי פעע הייתה נתה אליו אימוי הצדקה, מיטיבה את ליבם שיגדל הילד, יקלט שום נושקת ללחיו. תפילה זאת ויחידה מילאה את ליבם שיגדל הילד, יקלט עיריסטו, קולות הלומדים בקעו מן החדר המואר וחדרו לאזניו וללבו. ישראל הקטן, שהפך להיות ביבר ישראל, המכונה "ה'בבא סאלוי" הקדוש, למד מהי התמודה עוד בהיותו תינוק פועל בעריסה. כגדל מעט ישראל, הגיעו לו הוריו מלמד מיום אחד, תלמידה חדה במנוגן, עצומה וכשרון נdry. פתאום נכוו טיפות על פניו האויר. פתאום נכוו טיפות על פניו המתפללים, ולא אנגלי זעה היו אלה.

כאשר שליח הזכיר. שהיה מנו המקבילים הנחאים אל הכלים, פצח בשירות אדרון עולם. נפתחו ארכזת השם ומטטר עז יתך הארץ. אש לא נחפו לבתו מפני הגשם: להפר, שמחה גדולה הציפה את הלבבות. ימימה רצפה לא פסקו הגשמי מלהרות את אדמתה היבשה של מרוקו. מאותו יום נשברה הבצורת, וסימני חיים שבו ונראו על הארץ.

שנתיים רבות חlapו. חביב גדול ועלה לארץ. אך תמיד נוצר בלבו את מראות התפילה הבוקעת רקיעים ומורידה גשמי. לבבו בערה סקרנות: מי היא שליח הציבור המסתורី באוטה תפילה מנהה?

שנה אחת ביקר במרוקש, וסיר בבית תלמידיו שב טמונה גדי' העדה המרוקנית. בעודו עבר בלבו את מראות התפילה, והוציאו מוצלhx אונז פנזה אליו אישת מברגרת, יהודיה מקומית, והתענינה לפשר מעשי. לבבו בערה סקרנות: מי היא הואה יליד מרוקש, שאלת פתאום: "אתה וזה כור את הבצורת של שנת רצוץ?".

"את מתכוונת לתענית הציבור ולתפילה המוננים? בודאי!", השיב. "זאת וואתך זכר את הרוב התהפלל מנהה אצווה מעמד?", הוסיף הקשisha לשאל.

לבו של חביב החל להלום בחזקה. "זה היה סבי, רבי סעדו גנון", אמרה האישה והווספה: "אחורי התפילה אמר בחשש כי נראה לו שבאותה שנה יעווב את העולם. וכך היה!".

כשסיימה את סיפורה, צעדו השנאים. מלווים בבכי משפחתה של האישה, עבר קברו של הצדיק הנפטר שציאו סופר-סופר מאלמנזיותו.

עלילוי נשמת
רבי יוסף שלמה טרקי זצ"ל
בר עלייה ז"ל
והרבנית רחל טרקי ע"ה
בת טמי' ז"ל
ת.ג.ב.ה.